

Z obecního úřadu :

Ve středu 18.3.2009 od 13⁰⁰ – 17⁰⁰ hodin navštíví Obec Štěnovice pracovníci Finančního úřadu Přeštice, kteří budou poskytovat případným zájemcům rady k podání daňového přiznání.

Naši občané mohou této příležitosti využít a uvedeného dne, podobně jako v loňském roce, v zasedací síni obecního úřadu osobně podat daňové přiznání přímo k rukám příslušné pracovnice.

Jubilea v březnu

Lauberová Marie (Dobřanská)
Novák Václav (Luční)
Marešková Jana (Buková)
Trojan Jaroslav (Příčná)
Černý Vladimír (Jasanová)
Beková Mária (Čížická)
Kašparová Marie (Ke cvičišti)
Černá Zdeňka (Buková)
Prokešová Libuše (Na Šancích)
Benedová Jaroslava (Čížická)
Novák Jaroslav (V Potocích)
Taflíková Božena (Na Šancích)
Volák Jaroslav (V koutě)
Kunová Blažena (Čížická)

Všem jmenovaným přejeme do dalších let hodně zdraví a spokojenosti.

Obecní kulturní kalendářík

PLESÁNÍ AŽ DO RÁNA BÍLÉHO :

Obecní ples se koná v sobotu 21. března 2009 ve 20 hodin v sále Lidového domu.

Maškarám bude patřit Lidový dům v sobotu 28. března.

Nejprve od 14 hodin zahrají Berkovci dětem k jejich tanečkům, hrám a soutěžím a od 20.00 dospělákům zahraje Eges. Srdečně zvou organizátorky z oddílu národní házené.

Divadelní představení pro seniory

Komise kulturní a sociální OÚ Štěnovice pořádá v neděli 19.4. zájezd na divadelní představení DJKT Plzeň. Na programu je hudební komedie Uličnice. Zájemci se mohou hlásit u p. Janouška.

Koncert dětí ZUŠ ve Chválenické ulici v Plzni se uskuteční v kostele sv. Prokopa ve Štěnovicích dne 19.4. Bližší informace na plakátech.

Organizátoři i autor výstavy fotografií MUDr. Žďárský byli mile překvapeni ohlasem, se kterým se výstava u naší veřejnosti setkala. Děkuji tímto všem 400 návštěvníkům za projevový zájem.

Také cestovatelská přednáška z cesty pí. Mgr. Anny Koukolíkové po Islandu byla hojně navštěvována. Cyklus bude pokračovat na podzim.

Hubertovské halali

Tak zase jedna sezóna mysliveckého sdružení v naší obci vzala konec a nová začíná. Jako všechno, co končí, nutí nás ohlédnout se za minulým. Byť nejsme myslivci, příroda a dění kolem ní nám nemůže být lhostejné. Víme, že členů Mysliveckého sdružení Štěnovice není mnoho, ovšem Štěnováků „nemyslivců“, tj. těch, kteří neoblékají zelené myslivecké šaty, ale o přírodě vědí své, je jistě víc. Jejich pohled na práci a poslání myslivců bývá často zkreslený. Mýlit se je lidské a přijmout opravený názor na mysliveckou činnost je žádoucí a ku prospěchu všech.

Obvyklá představa o členech mysliveckého sdružení: „Jo, myslivec, to je ten, co střílí po všem, co se hne.“ Velmi zjednodušené a skutečnosti naprosto vzdálené tvrzení. Spíš bychom měli myslivce dneska politovat. Vykonnají tolik dobrovolné a bezplatné práce jen proto, že jim na přírodě záleží. Ulovit zvěř je až finále a ještě velmi omezené. Tomu předchází péče o zvěř a o prostředí, v němž zvěř žije. A to je kámen úrazu dnešní doby. Stačí rozhlédnout se po zbytcích štěnovických lesů, remízků, luk a polí. Z Černého lesa zbyde za chvíli jen černá vzpomínka, Obora je navždy zohyzděna silnicí, štěnovický les bude hnedle samá holina díky kůrovci, přes nově vysázené stromky se prohánějí frajeři na čtyřkolkách, o lesním tichu si můžeme nechat tak akorát zdát, když se po mechem vystlaných cestách ženou „závodníci“ na řvoucích motocyklech.

Raději už ani nebudeme připomínat psy bojových plemen, kteří pobíhají volně lesem bez náhubku. Jejich páníčky na to neupozorňujte, může se vám stát, že psa poštvou taky na vás. Pak si ještě usmyslí pár přezrálých adolescentů, že mejdan je nejlepší uspořádat na okraji lesa s výhledem do kraje. Zbyde po nich lokální sběrný dvůr. A co s tím myslivci? Mohou tak akorát lomit rukama, protože zastání je v nedohlednu a lhostejnost veřejnosti je nekonečná. K těm všem pohromám ještě přibudou starosti se zvěří. Vysoká se přemnožila, protože nemá přirozené nepřátele a když je nutný její odstřel, jsou myslivci div ne za vrahy. Stejně je to s divočáky. O chudáky zajíce v lese nezakopnete, musíte se jet na ně podívat do ZOO. Takže zbydou jen ti kohouti, tj. bažanti. Veverky se ještě neloví, ale stejně je jich málo, nejsou-li už ohroženým druhem. A to v Oboře bývali kdysi i mufloni, mnozí Štěnováci je ještě pamatují.

Ted' si asi řeknete, že po tomto negativním obraze přírody by bylo lepší myslivecké sdružení zrušit a myslivce nechat v hospodě vzpomínat na staré zelené myslivecké časy. A to zas ne. Myslivci se umějí prát s nepřízní doby a svůj les se vším, co k němu patří, budou vždycky bránit. V jejich práci je velký kus donkichotství a veřejnost, když už jim není nakloněna, by jim alespoň neměla škodit a měla by se v lese chovat jako v chrámu.

Přejme štěnovickým myslivcům, aby se jim jejich práce dařila. Aby lesa neubývalo, aby byla bohatá honitba a aby se jim podařilo získávat veřejnost na svou stranu. Ještě zbývá přesvědčit svatého Huberta, patrona myslivců, aby se tam nahoře přimlouval za štěnovické myslivce u svých kolegů z nebeské vlády včetně toho Nejvyššího.

Už troubějí - krátká historie

„Z jelení a daňčí zvěře chované původně ve zdejší Oboře zůstala už jen poslední jelení laň, která se stále pohybovala mezi Oborou a polesím Vysoká. Byla již přestárlá, dělala škody, a proto ONV nařídil její odstřel. Byla ulovena dne 12.1.1963 ve Vysoké p. Melicharem.“

Tolik zapsáno ve štěnovické kronice. Ale historie našich myslivců není spojována jenom s osudem chudáka laně.

Před 2. světovou válkou byly ve Štěnovicích dvě honitby. Selská, která měla necelých 200 ha a panská honitba. Ta zahrnovala pole a lesy velkostatku Karla Vykoukala. Její výměra činila kolem 500 ha. Do roku 1927 využíval obě honitby velkostatek s tím, že za selskou honitbu platil obci nájem. Od roku 1928 si pronajal od obce selskou honitbu sedlák Martin Honzík. V této honitbě střílelo asi 11 střelců. Stříleli jen drobnou zvěř, jako jsou zajíci, koroptve, křepelky a králíci. Bažanti tehdy v honitbách nebyli, srnčí zvěře bylo málo a držela se hlavně v Oboře a ve vysokém lese, proto se nestřílela. Sezóna odstřelu drobné zvěře začínala původně 1. srpna a končila 31. ledna. Postupně se ale doba odstřelu zkracovala tím, že se posunoval její začátek k následujícím měsícům, ale konec zůstával beze změny.

Po válce v roce 1945 byl ve Štěnovicích vytvořen myslivecký kroužek, ale až o dva roky později, v roce 1947, z něj vznikla Lidová myslivecká společnost. Jejími členy byli vesměs drobní a střední rolníci.

V lednu roku 1955 se sešla komise, ve které byli i zástupci Státní památkové správy- oddělení ochrany přírody. Komise si prohlédla Oboru a všichni se shodli na tom, aby Obora byla prohlášena Státní přírodní rezervací. Měla být nově oplocena, zalesněna a zazvěřena. Po dobu tří let, tj. do roku 1958, měla být všechna lovná zvěř chráněna. Zároveň měla být obhospodařována i louka za zámkem. Zvláštní pozornost měla být věnována části lesa známé pod jménem „Pančula“ na levém břehu Úhlavy, protože se jednalo o vzácný a chráněný porost lužního lesa. Dnes už ale můžeme spatřit pouhý zlomek „Pančuly“, protože vichřice v únoru 1967 ji téměř celou zlikvidovala.

Z Lidové myslivecké společnosti vzniklo v roce 1963 Myslivecké sdružení Štěnovice, které ale bylo organizačně začleněno do Myslivecké jednoty Štěnovice, v níž byla zastoupena i myslivecká sdružení Losiná, Útušice, Robčice, Štěnovický Borek, Nebílovský Borek a polesí Vysoká.

V roce 1992 došlo k dalším organizačním změnám. Myslivecké sdružení Štěnovice se osamostatnilo, sdružuje jen myslivce ze Štěnovic, nezahrnuje myslivce z Útušic a Robčic.

PhDr. Alena Vlčková kronikářka obce

ZÁLETNÝ KAČER

„Stavy lovné zvěře klesají,“ povzdechl si člen mysliveckého sdružení v kruhu stejně zeleně oblečených přátel. „Zvěře málo, ekologů chránících kdeco čím dál víc, v lese už jsou zelené jen ty plastové lahve, o zajíce nezavádíš. Ale co naděláme,“ mysleli si, ovšem mylně, myslivci. Nevzpomněli, že ve vsi žije hospodář Václav, známý pěstitel a chovatel drobného zvířectva, srdcem stále sedlák, jemuž příroda je vším.

I rozhodl se Václav, že houf kachen kolébajících se po dvoře potřebuje provětrat peří a to nejlépe statným kačerem. Ať si kačer užije a ať se houf kachen rozroste. Jak se Václav rozhodl, tak udělal. Přivezl kačera přímo výstavního. Tělo správně stavěné, krk hrdě esovitě zakloněný, lesklý žlutý zobák, peří hraje duhovými barvami, no prostě „kačar“manekýn.

První noc v novém domově strávil v chovné klínce, to aby si trochu zvykl a odpočinul po cestě. Však ho taky čekala pořádná fuška. Těch kačen chtivých jeho pozornosti a na všechno měl být sám. Následující den přišlo slavnostní uvedení na dvůr. Hospodář Václav byl ujištěn, že kačer je povahy mírné a laskavé, ulétnout nemůže, k tomu už mu v chovné stanici pomohli patřičnými opatřeními. Václav byl nadšen, i když za kačera zaplatil nemalou sumu.

Přišlo ráno. Na dvoře div ne slavobrána, kačeny seřazené ve špalíru čekají, na kterou z nich kačer- sultán mrkne první. Náhle. Cvaknou dvířka klícky a kačer vykročí. Rozšafně se rozhlédne po svých kachních manželkách. Krok vpravo, krok vlevo, zakroučí nevěřícně hlavou, klapne zobákem, jako když řekne: „No nazdar! Puťky domácí, tak to pro mě není. Kačena divoká, to je jiné zboží!“ Než se milý sedlák Václav vzpamatoval, kačer roztáhl křídla, která údajně neměla být k létání, vznesl se do prostoru, zakroužil nade dvorem, nabral výšku a zmizel všem z očí. Houf kachních manželek rozhořčeně kvákal nad tou pohanou a hospodář Václav nevěřícně kroutil hlavou.

A myslivci? Ti si teď ve Štěnovicích mnou ruce, neboť díky Václavovu „kačarovi“ se rozrostou hejna divokých kachen v revíru. Konečně budou moci při výroční schůzi mysliveckého sdružení sdělit: „Stavy lovné zvěře stoupají.“

AV